

Hoofdstuk 1 – Jack en de fluisterende wind

Aan de rand van een zonnig dorpje in het wilde westen woonde Jack de cowboy. Hij had een bruine hoed, een vrolijke glimlach en laarzen die stevig klakten op het stoffige pad. Jack was niet de grootste cowboy van het land, en ook niet de snelste ruiter, maar hij had iets bijzonders: hij hielp altijd iedereen die hij tegenkwam. Elke ochtend stond Jack vroeg op. Dan gaf hij zijn paard Storm een sappige appel en vulde hij de waterbak bij de stal. Storm was een sterke, vriendelijke hengst met een glanzende zwarte vacht. Samen reden ze vaak over de prairie, langs hoge grassen, oude hekken en kabbelende beekjes.

Op een warme ochtend voelde de wind anders aan. Hij floot zacht langs Jacks oren, alsof hij iets wilde vertellen. Jack kneep zijn ogen samen en keek naar de verre heuvels. “Hoor jij dat ook, Storm?” vroeg hij. Storm hinnikte zacht, alsof hij ja zei.

Toen kwam boerin Martha haastig aangerend. “Jack!” riep ze. “Er is iets vreemds gebeurd. Mijn kleinste kalfje is verdwenen!” Jack zette meteen zijn hoed recht.

“Maak je geen zorgen,” zei hij vriendelijk. “Storm en ik gaan zoeken.”

Met een vastberaden blik steeg Jack in het zadel. Hij wist dat dit nog maar het begin was van een spannend avontuur.

Hoofdstuk 2 – Het spoor in het stof

Jack en zijn trouwe paard Storm galoppeerden over de uitgestrekte prairie. De zon stond al hoog aan de hemel en liet het stof goudkleurig oplichten. Jack keek scherp om zich heen. “We moeten goed opletten,” zei hij zacht. “Elk spoor kan ons helpen.”

Bij de rand van het weiland stapte Jack van Storm af. Hij knielde en bekeek de grond. Daar zag hij kleine hoefafdrukken, duidelijk van een jong kalfje. Maar er was iets vreemds... naast de hoefjes stonden ook andere sporen. Groter. Onbekend. “Dat is niet goed,” mompelde Jack. Storm snuifde en tikte met zijn hoef op de grond. Jack aaide hem geruststellend. “Rustig maar, vriend. We gaan het uitzoeken.”

Ze volgden het spoor langs een smal pad dat leidde naar een stukje bos. De bomen stonden dicht op elkaar en het werd er koeler. De wind fluisterde opnieuw, dit keer iets harder, alsof hij Jack wilde waarschuwen.

Plots hoorden ze een zacht geluid. “Mmm... mmm...” Het klonk als een bang dier. Jack spitste zijn oren. “Dat moet het kalfje zijn!” fluisterde hij.

Voorzichtig liepen ze verder tussen de bomen. Maar toen ze dichterbij kwamen, zagen ze dat het spoor ineens stopte... alsof het kalfje zomaar was verdwenen.

Jack fronste. “Dat klopt niet,” zei hij. “Hier is iets anders aan de hand.”

